

N:o 26.

Af herr **N. Nilsson** i Skärhus, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande och framläggande af förslag till ändring af konkurslagen i fråga om bestämmandet af arfvode åt konkursförvaltningen.

Uti 67 § af gällande konkurslag stadgas, att arfvode till gode män och sysslomän skall bestämmas af borgenärerna, och sålunda kan det synas, som vore allan rättfärdighet i detta hänseende uppfylld, då samma personer, som skola betala arfvodet, äfven hafva rätt att bestämma det samma; men det oaktadt höres ofta klagan deröfver, att vid konkurser större delen af massans tillgångar uppslukas af konkurskostnaderna, enkannerligen af arfvoden till gode män, sysslomän och rättens ombudsman, så att litet eller intet i många fall återstår till borgenärernas nöjande.

Orsaken till denna klagan torde vara den, att i många, för att icke säga de flesta, fall, beslutet om arfvodens storlek afgöres af några få personer, som kunna hafva nytta af att dessa arfvoden blifva så höga som möjligt och som sålunda göra allt för att vid denna frågas afgörande representera stora fordringar och på grund deraf disponera öfver ett stort röstetal.

Förhållandet torde oftast vara så, att redan vid valet af gode män och i synnerhet vid valet af sysslomän, personer, som sjelfva hafva ganska obetydliga fordringar, för att kunna förtjena på förvaltningen af konkursboet, göra stora ansträngningar att förskaffa sig fullmagter från på andra orter boende fordringsegare och sålunda sjelfva kunna välja sig till sysslomän och sedermera på grund af dessa fullmagter så godt som enväldigt bestämma öfver sina arfvoden.

Ett sådant tillvägagångssätt synes mig i högsta grad förkastelsevärdt, och likväl torde det vara allmänt bekant, att detta sätt att gå till väga icke sällan förekommer.

Om det här ofvan påpekade sätt att gå till väga vid val af funktionärer i och vid röstningar inom konkursbo kunde bortskaffas, derigenom att om möjligt sådana bestämmelser uti konkurslagen infördes, såsom: dels att vid val af gode män och sysslomän uti konkurser ingen på grund af fullmakt finge utöfva rösträtt för mera än en fordringsegare och dels, och framför allt, att gode män och sysslomän, vid bestämmandet af arfvoden för dessa befattningar samt vid bestämmandet af arfvodet till rättens ombudsman, icke må på något vilkor utöfva rösträtt på grund af fullmakt, är jag öfvertygad, att de öfverklagade missbruken skulle i väsentlig mån blifva städfjade.

Då jag emellertid icke tilltror mig att kunna framlägga ett formuleradt lagförslag för att uppnå det åsyftade ändamålet, anhåller jag vördsamt,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t behagade till nästa Riksdag inkomma med förslag till sådana ändringar af konkurslagen, att uti motionen omförmälda missbruk måtte i möjligaste mån förekommas.

Stockholm den 27 januari 1897.

Nils Nilsson,
Skärhus.

I motionens syfte instämma:

Edw. Svensson
från Karlskrona.

Ola Persson,
Rinkaby.

Nils Svensson,
Olseröd.